

ler, som arbeide med et Tryk, der overstiger 100 Pund paa Quadrattommen. Det bevoer Altsammen paa Kjedlens Veffkaffenhed. Nu have vi en Lov af 12te April 1851, som er vedtagen her i Rigsdagen, og som handler om Tilsynet med Dampkjedler. I denne Lovs § 7 bestemmes, at enhver Kjedel skal prøves paa en vis, i Paragraphen nærmere bestemt Maade, ved det saakaldte „kolde Tryk“, og derpaa hedder det, at det skal være tilladt at, undergive enhver Kjedel et varmt Tryk lig det Halve af det, den kunde udholde i koldt Tryk. Den Kjedel, hvorom der nu ved denne Leilighed er Tale, Kjedlen i „Lindormen“, er prøvet med et koldt Tryk af 120 Punds Bægt paa Quadrattommen, og er altsaa ifølge Lovgivningens Regler istand til uden mindste Fare at taale et Tryk af 60 Pund pr. Quadrattomme. Dette med Hensyn til Faren. Dernæst med Hensyn til Contracten. Der staaer, saavidt jeg erindrer, ikke Noget i Contracten, som kan berettige til den Opfattelse, at det skulde være en Forudsætning, at der skal arbeides netop med 50 Punds Tryk paa Kjedlen. Der staaer i Contracten, at Kjedlerne „skulle være stærke nok“ til at arbeide med circa 50 Punds Tryk paa Quadrattommen. Det er den Forordning, der stilles. Men Ministeriet kan selvfølgelig ikke have det Mindste imod, at Kjedlen er endnu meget stærkere, thi jo stærkere den er, desto bedre for Maskinen. Nu er Forholdet netop dette, at Fabrikkerne sige: Vi have lavet en Maskine, der er bedre end den, vi havde forpligtet os til at lave; vi have lavet en Kjedel, der er istand til at tage et Tryk, som overstiger 50 Pund, idet den nemlig kan tage 60 Pd. pr. Quadrattomme, og vi forlange en Prøve i Genhold dertil. Om nu Ministeriet har Ret til at sætte denne bestemte Grændse af 50 Pd., eller om Fabrikkerne have Ret til at holde paa 60 Pd., skal jeg ikke drifte mig til at afgjøre. Men vist er det, at Ministeriet har været usikkert i sin Sag; det er gledet frem og tilbage mellem 45 og 55 Pd. Tryk; det har navnlig villet tillade, at der skete en Prøve med 55 Pd. Tryk. Dette er nu ikke, som det skulde være, thi var det virkelig farligt, som Ministeren antydede, at gaae over

50 Pd. Tryk, saa var det dog usforsvarligt at ville tillade en sliq Prøve, og er det ikke farligt at anstille en Prøve med 60 Pd. Tryk, saa synes det mig besynderligt at ville formene de Folf, som have leveret en Maskine, at aflevere den under den Forudsætning, under hvilken de have gjort deres Tegning og paataget sig deres Forpligtelser.

Det Hele seer mig besynderligt ud. Der er Smaaomstændigheder i Sagen, som forsøge dette Indtryk. Da saaledes Fabrikkerne bemærkede, at det og det Tryk paa Ventilene ikke var tilstrækkeligt til at holde dem nede, at Dampen løftede Ventilene ud af deres Leie og derved forstyrrede den rette Trykmaaling, har Ministeriet givet Veiledning til, at man jo med Haanden kunde trykke Ventilene ned, naar de løftede sig. Jeg har en Skrivelse liggende for mig, hvoraf jeg seer det ganske tydeligt, men for at undgaae Misforstaaelse skal jeg læse den op, hvis den høitærede Minister ikke har Noget derimod. Den lyder saaledes: „For saavidt det af Indberetningen fremgaaer, at der, derved at Ventilene løstes, opstaaer et større Damptab, antager Ministeriet, at dette vilde kunne forhindres ved med Haanden at nedtrykke de Ventiler, som have løftet sig“. Nu behøve vi virkelig ikke at være synderlig technisk dannede for at indsee, at det er en høist vidunderlig Methode at gaae frem paa ved Prøvelsen af saadanne store Maskiner paa mange Hundrede Hestes Kraft, at man skal staae og pirke med Haanden, hver Gang Ventilene løfte sig, for at bringe dem ind i deres Leie igjen; det er en meget usforretningsmæssig og upaalidelig Maade at gaae frem paa. Jeg gaaer saa udførlig ind paa denne Sag, fordi jeg efter den Stilling, som jeg indtog til Spørgsmaalet under Finantslovens Behandling ifjor, mener at have en bestemt Forpligtelse til at gjøre, hvad jeg kan her i Rigsdagen for, at det hele Forhold, der knytter sig til Contracten om „Lindormens“ Maskiner, kommer til en reel og fuldstændig Undersøgelse. Jeg fremhævede ifjor det Dobbelte og Tvetydige, der var i en af disse Fabrikanters Stilling til Ministeriet, idet Hr. Wain paa eengang var Statens Embedsmand og private Contra-